

Wakken

Langs lage meersen en hoge kouters

22 mei 2010

Wakken... ja, ik moet het toegeven: ik ga ze wel uitzoeken! In eerste instantie dacht ik er nog aan om een wandeling in Franchimont mee te doen. Het bleek me uiteindelijk toch wat te ver. Meer dan twee uur rijden, grotendeels over autosnelwegen met daarbij de infame Ring rond Brussel... nee, dan maar niet. Nu vraag je je misschien af wat er zo bijzonder is aan dat Franchimont. Ach, hoe het er nu is weet ik totaal niet maar indertijd op school

De kerk in Wakken. Het is nog vroeg en wat mistig

werd ons in gloedvolle bewoordingen verteld over de 600 Franchimontezen. „Helden,“ zei de meester. Een neef van mij verzamelde de prenten (chromo's heette dat toen) van 's Lands Glorie. Die verzamelingen bestonden uit prachtig ingebonden boeken met een groene buitenkant en gouddruk waar je de prenten moest inplakken. De boeken moest je kopen maar de prenten waren verkrijgbaar door een vastgestelde hoeveelheid Historiapunten in te ruilen. Ik herinner me nog speciaal het beeld (historisch allicht zo vals als de belofte van een politicus) waarin de actie van de Franchimontezen werd voorgesteld. Een aantal duistere figuren op een kluitje die door de nachtelijke omgeving aan het tijgeren waren. Indien die uitdrukking en dat begrip toen al bestonden. Het ging om een wanhoopspoging met de bedoeling de hertog van Bourgondië, Karel de Stoute, en koning Lodewijk XI van Frankrijk gevangen te nemen. We schrijven 1468. De bevolking van Luik was ten zeerste ongelukkig over wat die kerels en hun vazallen daar allemaal hadden uitgevreten. De dapperen (of onnozelen) uit Franchimont raakten tot voorbij de

wachtposten maar ze werden door de gealarmeerde soldaten vakkundig in de pan gehakt en er bleef er niet één in leven. De volgende dag staken de wraakzuchtige Bourgondiërs Luik in brand. De stad brandde zeven weken lang. Zelfs Nero zou het met genoeg aan-schouwd hebben.

Goed, Franchimont werd het dus niet. Ondanks zijn historische adelbrieven. Het werd... ja, goed, dat wisten jullie al.

Wakken is een dorp in de provincie West-Vlaanderen en het is een deelgemeente van Dentergem. Vermits dat dorp in het oosten van de provincie ligt, was de afstand vanaf mijn honk best te overzien. Het schijnt zo te zijn dat hier ergens de Leie en de Mandel samenvloeien.

Er is alweer wat gekissebis over de oorsprong van de naam van het dorp. Sommigen menen dat die afkomstig zou zijn van „wack-hem“. Hetgeen dan „vochtige woonplaats“ zou betekenen. Inderdaad is dat „wak“ een oud Nederlands woord voor „vochtig“. Het bestaat als zodanig nog in vele Vlaamse dialecten. Anderen zoeken het veel verder terug in het verleden en veronderstellen dat „Wackinna“ een Romeinse meervoudsvorm is die de betekenis heeft van grond die behoort tot iets dat een naam draagt beginnend met „wak“. Dat

kan een persoon, dan wel een rivier zijn. Hoe dan ook, het is één van de oudste parochies van West-Vlaanderen want in 791 werd het al vermeld. Merkwaardig genoeg bestaat er ook nog een verband met mijn eerste reisdoel! Ook hier maakten de Bourgondiërs lange tijd de school uit. Ten tijde van de wanhoopsdaad van de Franchimontezen was het hof van Wackene de residentie van de familie Bourgondië-Wackene. De plaats is ooit zelfs nog een graafschap geweest! Sic transit gloria mundi...

De ondergrond van Wakken is niet zo zompig als de naam doet vermoeden. Hoewel... In het dal van de Leie heb ik weinig meer aangetroffen dan meersen en hooilanden. Schaars bevolkt met vee. Hogerop liggen dan de kouters of akkers. De grondsoort is een mengsel van klei en leem en het landschap plooit zich in vriendelijke golven.

Het startpunt van de wandeling was in iets wat beschreven stond als „het Hondiuspark“. Wat ik een vreemde naam vond en de associatie met bijterige blaffers was niet ver. Mijn veronderstelling was zelfs niet al te ver bezijden de realiteit, bleek achteraf. Niet dat er daar een parochiezaal annex kennel is. Gelukkig niet. Het is zo dat het park is ge-

noemd naar een illustreerde bewoner van het dorp. Iemand uit ver vervlogen tijden weliswaar. Ene Jodocus Hondius. Hij was een Vlaams cartograaf die bij zijn geboorte Joost de Hondt (of d'Hondt) heette. Iedereen die veel vroeger wat wilde voorstellen buiten zijn eigen kringetje bezorgde zichzelf wel een Latijns klinkende naam. De man leefde immers van 1563 tot 1612. Hij is vooral bekend geworden als heruitgever van de atlanten van Gerardus Mercator (zie je wel! Die heette eigenlijk Gerard de Kramer). Trouwens, om de manie van Latijnse naamgeving wat te illustreren: Hondius was verwant met Petrus Montanus (Pieter van den Bergh), Petrus Kaerius (Pieter van de Keere) en Johannes Janssonius (Jan Jansen, al zal die nog niet in de koers hebben gereden zoals een later naamgenoot). De Spaanse inquisitie, die een kwalijke verhouding had met elke publicatie die geen bijbel was, joeg de man op de vlucht naar Amsterdam. Daar woonde hij in een huis dat „In de Wackere Hondt“ heette. Het ziet er naar uit dat Jodocus Hondius niet vrij te pleiten was van enige ironie. Zijn kaartwerk is overigens niet te onderschatten, het werd tot in de 18^e eeuw heruitgegeven.

Er schijnt een piratenfilm te bestaan waarin Alec Craig de rol van Jodocus Hondius vertolkt. In die prent is deze laatste een cartograaf die in Londen woont en die in opdracht van een Britse piraat een kaart maakt van Panama. Alweer zo vals als... enfin, je weet wel. Aan het veranderen van zijn naam heeft zich veel later nog iemand schuldig gemaakt. Ook al geboren in Wakken. Hij was de zoon van de Franstalige notaris en burgemeester en als George Van Severen werd hij ingeschreven in het bevolkingsregister. Zijn latere overtuiging noopte hem om die buitenlands klinkende voornaam te veranderen in het meer Vlaamse „Joris“. Van oorsprong Franstalig „bekeerde“ hij zich tot het radicale Flamingantisme. Tijdens de Eerste Wereldoorlog werd Van Severen onder de wapens geroepen. Zijn Vlaamsgezindheid verhardde zich toen hij de toestanden aan het front aan den lijve ondervond. Vlamingen werden als uitschot behandeld, enkel goed als kononnenvlees en de meesten begrepen zelfs de bevelen niet van hun uitsluitend Franstalige officieren. Van Severen werd zelfs gestraft voor zijn activiteiten bij de Frontbeweging die, inderdaad, aan het front ontstond als reactie tegen de wantoestanden.

Het kon niet missen: na de oorlog ging hij in de politiek. Hij evolueerde van een linkse en democratische flamingant tot een steeds rechtser en anti-democratisch politicus. Zijn radicaal anti-Belgische filippica voor de Kamer van Volksvertegenwoordigers in 1928 schijnt hij geëindigd te hebben met de kreet: „*La Belgique: qu'elle crève!*“ (België barst, in een hedendaagse vrije vertaling). Het is echter allerm minst zeker of dit incident werkelijk heeft plaatsgevonden.

In het opkomende nazisme in Duitsland kon hij zich steeds beter vinden. Het schijnt zelfs dat hij Hitler „te zachtzinnig“ vond in zijn behandeling van de Joden! Hij was toen al de stichter en leider van het Verdinaso. Die club was van meet af aan een fascistische vereniging met een militie (de DMO, Dietse Militanten Orde), met uniformen, marsen, landdagen en een radicaal anti-democratisch programma dat een corporatief maatschappijsysteem wilde instellen. Een uitermate onfrisse bedoening.

Nog voor de Duitsers België binnenvielen werd Van Severen opgepakt en zonder duidelijke redenen aan Frankrijk uitgeleverd. In Abbeville werd hij wegens plaatsgebrek, samen met vele anderen, opgesloten in een kelder onder een muziekkiosk. Wat die nacht gebeurd is ging later de geschiedenis in als het bloedbad van Abbeville. Door het toen heersende oorlogsklimaat en nervositeit hadden de Franse militaire bewakers de opdracht gekregen alle 78 gevangenen „uit de weg te ruimen“. In kleine groepjes werden ze uit de kelder gehaald en doodgeschoten. Degenen die nog in de kelder achterbleven, waaronder Van Severen, hadden uiteraard snel door wat er aan de hand was. Er ontstond paniek. Toen twaalf gevangenen afgevoerd en gefusilleerd waren, probeerde Van Severen samen met zijn vriend Jan Rijckooft verder bloedvergieten te voorkomen. Beiden werden in de nek geschoten. In totaal werden er die nacht 21 mensen gedood. Zonder enige vorm van proces. De helft van hen was met zekerheid onschuldig. Overlevenden verklaarden achteraf dat ze het slachtoffer waren geweest van de oorlogshysterie die er toentertijd heerste. Ze bevonden zich op het verkeerde tijdstip op de verkeerde plaats. Pas 40 jaar later heeft België zijn fout in deze zaak officieel erkend. In een verklaring werd gezegd dat Van Severen en de overige gevangenen nooit hadden mogen uitgeleverd worden aan Frankrijk. De Fransen wisten niet beter dan dat het gevaarlijke elementen waren die een ernstige bedreiging vormden.

Het ziet er naar uit dat ik dit keer me te buiten ga aan meerdere historische uitstapjes. Er werd daar echter ook nog gewandeld in Wakken. De organisatoren waren De Watewystappers uit Tielt. Wat moet een mens zich nu toch weer voorstellen bij zo'n naam? Ondanks dat je hem op allerlei plaatsen terugvindt in Tielt West-Vlaanderen), was het

schijnbaar nog niet zo eenvoudig om de oorsprong ervan te achterhalen. Iemand is diep in de archieven moeten duiken om klaarheid te verschaffen. Daarvoor moeten we (helaas alweer) terug naar een historische periode toen de Fransen hier de baas waren. Pastoors en andere klerikalen hadden het toen niet onder markt en om boodschappen door te geven werd er noodgedwongen een soort codetaal ontwikkeld. Vlaams mocht immers niet meer gebruikt worden. Het moest de taal van de bezetter zijn. Het „wytewa“ is een vervorming van „witgewa“ (weet je wat of weet je waar). Via een rare kronkel werd hiermee het Klein Seminarie in Roeselare bedoeld. Telkens een afspraak gemaakt werd in het Klein Seminarie werd dat aangeduid met „wytewa“(of wijtewa). Tielt heeft die uitdrukking geërfd van Roeselare en ze ten volle omarmd. Waarvan akte.

Het hele circuit van de wandeling lag in het dal van de Leie en de Mandel. De eerste rivier is genoegzaam bekend. De „Golden River“ die aan haar eretitel kwam om twee redenen: ze had bijzondere eigenschappen voor het roten van het vlas. Een nijverheid die hier lang zeer belangrijk was. En verder kwam ze precies door dat roten aan haar doorgaans goudgele kleur. Wat misschien wel mooi leek maar wat duidde op een ten hemel schreiende vervuiling die haar uiteindelijk mede de das heeft omgedaan. De Mandel heb ik tot nu toe eigenlijk versleten voor een beek. Maar dat is een misvatting van mijn kant. Het is namelijk een volwaardige bijrivier in het Schelde-Leiebekken. Tot in de 17^e eeuw had ze zelfs nog enig belang voor de scheepvaart hoewel er uitsluitend met kleine boten op te varen was.

De Mandel ontspringt in de omgeving van Passendale en Westrozebeke. Er is ook een Oude Mandelbeek en dat is nu een zijbeek van de „echte“ Mandel. De Oude Mandel was tot halfweg de 7^e eeuw gewoon de Mandel. Vandaar misschien mijn verwarring daaromtrent. Toen liep de Mandel parallel met de Leie nog over Markegem en Dentergem naar, zowaar, de Oude Schelde in Stekene. Tot voor een dertigtal jaren overstroomde het gebied van de Oude Mandel (die toen nog Kessenbeke heette) ongeveer elke winter. Meersen waren toen uiteraard alom tegenwoordig. De meersen in de vallei van de Oude Mandel hebben, zeker in Markegem, nog in ruime mate hun eeuwenoude kenmerken behouden. Ze zijn omzoomd door bomen, vooral knotwilgen, die als een soort natuurlijke waterpompen fungeren. De vallei van de Mandel is vruchtbaar. Wat an sich mooi is maar het is een eigenschap waar té uitbundig gebruik is van gemaakt in een tijdspanne van vele, vele jaren. Met niet alleen positieve gevolgen, dat spreekt. In de eerste helft van de 20e eeuw nam de industriële vervuiling van de Mandel steeds ernstiger proporties aan. Hoewel het stroomgebied van de rivier tamelijk uitgestrekt is, is tegenwoordig de Mandel niet overal meer zichtbaar. Niettemin is hier en daar het oorspronkelijke natuurlijke karakter toch nog enigszins bewaard gebleven. Door de vervuiling werd de geurhinder echter zo erg dat het riviertje werd ingekokerd en ondergronds ging. De Mandel was namelijk een open riool geworden, dat best aan het oog (en de neus!) werd onttrokken. In een ver verleden werd ook de Mandel intensief gebruikt om het vlas te roten. Dat zal ook al niet bijgedragen hebben aan zuiver water. Er worden nu wel serieuze inspanningen gedaan om de waterkwaliteit weer op een beter peil te brengen.

Het was nevelig toen ik hier vertrok. In de Scheldevallei hing er zelfs een vrij dichte mist. Ook in Wakken was het ver van helder en nog tamelijk fris.

Hoewel ik me ronduit vroeg meldde om in te schrijven, was ik al lang niet meer de eerste. Het was zelfs al behoorlijk druk in het Hondiuscentrum. Bij het buitenkomen stelde ik tot

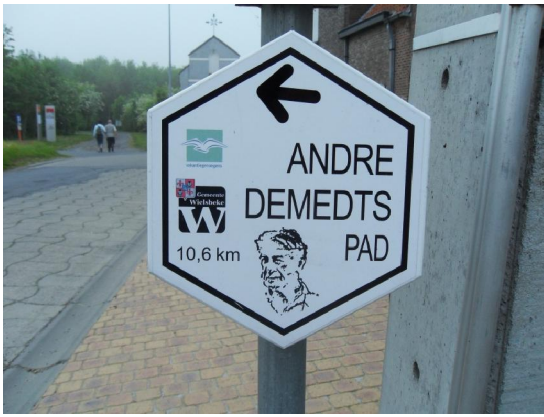

Op naar Rome. Of Petit Paris indien het wat wufter mag.

mijn verrassing vast dat men daar in Wakken de zaken groot ziet. Misschien geïnspireerd door hun cartograaf zag ik op het gazonnetje voor het centrum een wegwijzer staan die noch min noch meer naar Rome wees! 1540 kilometer hier vandaan. Hoewel Jodocus indertijd wel niet al veel zal hebben opgehad met dat Rome. Maar goed, tijd slijt.

Het zal wel toeval zijn doch het kan ook dat ik een nieuwe (?) vorm van buitenhuisactiviteit heb gespot. Het was namelijk al jaren geleden dat ik op een wandeling iemand aantrof met de billen bloot en teruggevend aan de aarde wat er waarschijnlijk voor een groot deel vandaan kwam. Op deze wandeling is het me tot twee keer toe overkomen. Kort na de start zag ik een eind vóór mij een wandelaar rechtdoor struinen waar zijn voorgangers rechtsaf waren gegaan. Net toen ik op het punt stond een waarschuwing te lanceren, zag ik dat hij uitdrukkelijk aan zijn kleren aan het frunniken was. En ja waarlijk, omlaag ging die broek om twee halve, bleke manen te tonen. Die werden het weelderig groeiend kruid aan de wegkant toegewend en werd overgegaan tot de hiervoor vermelde bezigheid. Nu kan het een mens wel eens overvallen dat er dringend aan een lichamelijke behoefte moet voldaan worden maar in dit geval waren we nog maar pas vertrokken. Bij het startpunt waren voldoende sanitaire voorzieningen en bovendien was de man wel degelijk voorbereid want hij had netjes opgerold WC-papier bij zich. Ik veronderstel dus dat deze show opzettelijk bedoeld was en minder ingegeven door de plotselinge omstandigheden. Nu zal je zeggen: „So what?“ Zonderlingen

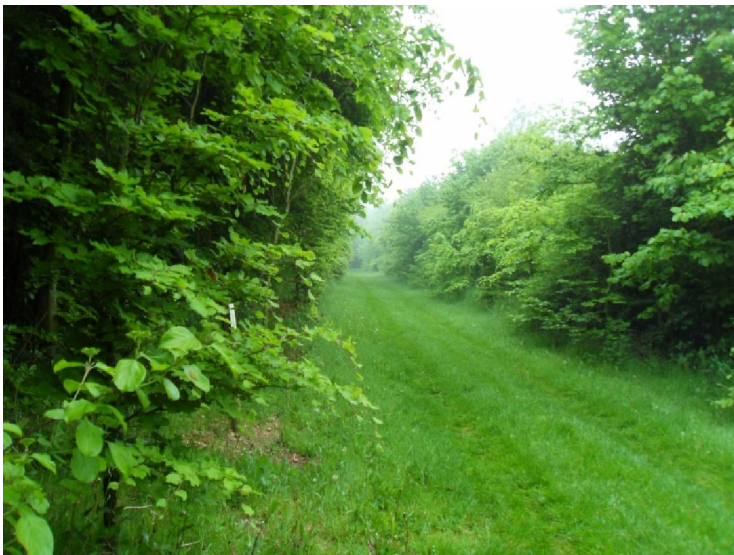
ling is het me tot twee keer toe overkomen. Kort na de start zag ik een eind vóór mij een wandelaar rechtdoor struinen waar zijn voorgangers rechtsaf waren gegaan. Net toen ik op het punt stond een waarschuwing te lanceren, zag ik dat hij uitdrukkelijk aan zijn kleren aan het frunniken was. En ja waarlijk, omlaag ging die broek om twee halve, bleke manen te tonen. Die werden het weelderig groeiend kruid aan de wegkant toegewend en werd overgegaan tot de hiervoor vermelde bezigheid. Nu kan het een mens wel eens overvallen dat er dringend aan een lichamelijke behoefte moet voldaan worden maar in dit geval waren we nog maar pas vertrokken. Bij het startpunt waren voldoende sanitaire voorzieningen en bovendien was de man wel degelijk voorbereid want hij had netjes opgerold WC-papier bij zich. Ik veronderstel dus dat deze show opzettelijk bedoeld was en minder ingegeven door de plotselinge omstandigheden. Nu zal je zeggen: „So what?“ Zonderlingen

André Demedts heeft hier een wandelpad voor zich alleen. Of zo.

vind je overal. Een opmerking die ik volledig kan bijtreden. Edoch... Vlak na de eerste controlepost, dus alweer met het nodige vaatwerk ter beschikking, zwenkte een vrouwspersoon opeens af achter een wat vooruitstekend haagje. Van mijn kant uit was ze vooralsnog niet zichtbaar maar voor de rest zat ze daar breeduit geëtaleerd voor ieder passant die van de andere kant kwam. En ook voor mij toen ik eraan voorbij kwam. Te horen aan het plaatselijke geklater moet het een kleinere boodschap geweest zijn. Dus... een aktie van de vereniging PKP (Pipi, Kaka, Partout) misschien?

Vrij kort na de start zag ik een paar keer een zeskant bordje dat verkondigde dat ik hier op het André Demedts wandelpad was. Die André

Een stukje van de Baliekouter

was een Vlaams auteur die in het nabije Wielsbeke geboren werd. Hij is ook nog directeur geweest van BRT-radio-West-Vlaanderen. Verschillende prijzen werden hem toegekend. In 1962 de Prijs voor Letterkunde van de Vlaamse Provincies voor „De levenden en de doden“ en in 1976 voor zijn hele oeuvre. In 1970 werd de André Demedtsprijs ingesteld voor mensen of instellingen die zich inspinnen voor de Groot-Nederlandse gedachte. In 1990 ontving hij de Driejaarlijkse Staatsprijs voor literatuur voor zijn hele carrière. Belangrijk voor Demedts is zijn onwankelbare trouw aan de christelijke levensopvatting, aan zijn land en aan

zijn volk (klinkt het enigszins gezwollen).

Aan een nogal grote, grijze kapel met blinde vensters hing een straatnaambordje dat me vertelde dat ik in de Ommegangstraat beland was. Dat zou op zich niet zo interessant zijn, ware het niet dat zich daar ook een ingang bevond van het Provinciale Domein Baliekouter.

In 1993 kocht de provincie 26 hectaren landbouwgrond langs de oevers van de Mandel. Zestien hectaren daarvan werden aangeplant als bos en acht hectaren werden tot weiland gemaakt. Daarna werd het gebied voor ruim tien jaar met rust gelaten zodat de natuur zijn gang kon gaan. Het is er nog duidelijk aan te zien dat het om een jong natuurgebied gaat. De aanwezige bomen getuigen daar onmiskenbaar van. Er is daar ook een geboortebos te vinden. Al spreekt men hier over „levensbomen“. Ik dacht dat die naam voorbehouden was voor de Ginkgo Biloba maar „what's in a name?“ Het is een mooi domein geworden en het is er bijzonder rustig. Zo vroeg in de morgen als ik er passeerde al helemaal. De vallei is erg mooi met de weilanden die er gecreëerd werden en die omzoomd zijn door knotwilgen en houtkanten. Er bevinden zich drinkpoelen in en er schijnen runderen rond te struinen. Ik heb ze echter niet gezien. De weilanden worden beheerd door boeren uit de omgeving, die op die manier bij de zaken betrokken blijven. Daardoor is het geen afgesloten reservaat. Wat ooit een kale open vlakte was lijkt nu weer op het oorspronkelijke Mandellandschap, zoals dat bestond voordat de ruilverkavelingen hier hun verschralende spoor trokken. In die zin heeft het gebied nu ook een cultuurhistorische waarde. Er zijn meerdere paden

Een vlak, leeg landschap met vooral veel gras

aangelegd waarvan een deel nochtans heel streng recht door het bos gaat, wat niet zo aantrekkelijk is. Waarschijnlijk zijn die brede paden zo aangelegd om eventueel onderhoud aan het bos gemakkelijker te maken. Langs de boorden van de Mandel ligt ook een pad en dat hebben we bewandeld. Het water van de rivier ziet er, wat mij betreft, bepaald ongezond uit. Het heeft iets van de blauwgrijze kleur die je wel bij open riolen ziet. Het lijkt me dat er nog heel wat werk aan de winkel is voordat de Mandel weer levend wordt.

In de Bulmolenstraat heb ik geen molen gezien maar die leidde wel naar een stukje Oude Mandel terwijl we op Markegem aangingen. Daar was de eerste controlepost te vinden. Waar het nog opvallend stil was. Overigens is dat laatste adjectief ook van toepassing op bijna de hele wandeling: stil. Rustige straten en baantjes, onverharde veldwegen die nu door de droogte die al een paar weken aanhoudt wel keihard lagen.

Het volgende stuk van de wandeling ging door een wijd, open landschap met vele weiden die als hooiland werden gebruikt. Wat gemakkelijk te zien was aan het gemaaid gras dat er al te drogen lag tot hooi. Hier en daar lag er een milde glooiing in het landschap. Ik was nu onderweg voor een eerste bezoek aan de rust- en controlepost in Oeselgem.

De kerk in Oeselgem

Oeselgem is ook al een deelgemeente van Dentergem en het ligt zowel aan de Leie als tegen de provinciegrens met Oost-Vlaanderen aan. Er zijn etymologen die beweren dat „oeselen“ een oud woord is voor „kronkelen“ en dan zou Oeselgem iets betekenen als „waar de Leie kronkelt“. Of het moet van een persoonsnaam komen. Oussel, Hutselin of Husselin. In elk geval zat het er hier in 1452 bovenarms op. Om hun positie tegen Bourgondië (zij weer!) te versterken, werden de steden rond Gent door de Gentenaars te vuur en te zwaard ingenomen. Als reactie hierop richtten de Bourgondiërs in Oeselgem aan de Leie een militair kamp op en probeerden ze op die manier de bevoorrading van Gent te blokkeren. De Gentse mili-

ties deden een aanval op het Bourgondische kamp. Het hieruit ontstane gevecht staat bekend als de „slag bij Oeselgem“.

Er is nu niets meer te merken van dat oorlogsverleden. Althans niet voor mij. Wel is nu de Leie over een heel lang stuk kaarsrecht gemaakt. In het centrum van Oeselgem staat, in een ondiep vijvertje, een flinke stalen plaat. Doordat ze vreselijk geroest is, kan je haast niet meer lezen welke tekst er op staat. Het stelt de vroegere en de huidige loop van de Leie voor. De tekst zegt: „*Eeuwenlang stroomde de Leie hier traag voorbij*“. Er zijn inderdaad nogal wat kronkels afgesneden. Zonder gevolgen is dat niet gebleven. Was het voor de scheepvaart natuurlijk interessanter om nu immer rechthoekig te kunnen voortploegen in plaats van zichzelf om de kilometer eens tegen te komen. Maar verder werden de stroomkarakteristieken van de rivier zijn ook drastisch veranderd. Een negatief gevolg daarvan is

De boogvormige bovenstructuur van een brug over de Leie

die weg verboden voor nagenoeg alle gemotoriseerd verkeer en dus bleef het wel lekker rustig. Zelfs de meeste fietsers reden ontspannen langs en hadden nog adem genoeg om gedag te zeggen. Opvallend zijn sommige bruggen over de rivier. Grote bogen met lange

Het kasteel Te Lake

trekstaven houden het brug dek op. Wanneer je er overheen rijdt geeft dat een wat aparte sensatie doordat het lijkt alsof je wordt ingesloten. Je vindt ze hier wel meer, dat soort bruggen zodat het er een beetje de schijn van heeft dat de ingenieurs-ontwerpers hier in de streek een blik met geconfectioneerde vormgeving voor bruggen hebben opengetrokken. Het stukje traject vlak na het tweede bezoek aan de rust- en controlepost was heel mooi maar wel erg kort. Langs één van de dode armen van de Leie. Met een lachende zon er boven werd deze uiterst rustige omgeving in een fel en contrastrijk licht gezet. Van daar ging het naar een kasteel maar toen ik uit de velden en bosschages trad was er opeens geen pijltje meer te merken. Had ik er eerder eentje gemist? Ik weet het niet. Aan het einde van de rit stelde ik echter wel vast dat ik heel wat minder kilometer had afgelegd dan de vooropgestelde bijna 25. Tja, het werd gokken daar ter plaatse. Links tekende zich iets af wat wel eens een kasteeldomein kon zijn. Er was ons inderdaad de aanblik van een kasteel beloofd. Het bleek tenslotte dat ik de richting goed gegokt had. Eerst kwam een kapel in het zicht die wat afzijdig van het eigenlijke kasteel stond. Het classicistische kasteel zelf werd gebouwd in 1748. Via de Limnanderdreef was het kasteel vroeger verbonden met het centrum van Zulte. Toen in 1972 het Leiekanaal werd gegraven, werd deze toegangsweg doormidden gesneden. Hierdoor ligt kasteel Te Lake nu afgesloten van het dorp. In 1990 werd het kasteel nog gerestaureerd en nu staat het daar blinkend wit tussen het groen.

Nog een flink stuk langs het kaarsrechte asfalt van de linker oever wachtte nu. Tot bijna aan het sluizencomplex in Wielsbeke. Waar ik het Leiekanaal links kon laten liggen waar-

dat op vele plaatsen de oevers van de rivier ernstig bedreigd worden. Ook bij andere wandelingen hier dichtbij had ik al gemerkt dat overal de oevers waren afgezet met rood-witte afsluitingen en waarschuwingen dat men zich in geen geval vlak bij het water mag wagen. Wie dat verbod in de wind slaat loopt het risico om samen met een landmassa in het sop terecht te komen. Dat die waarschuwing niet uit de lucht was gegrepen, kon ik maar al te goed observeren want tot twee keer toe ging het traject over een flinke afstand langs deze vervelend rechte baan langs de Leie. Gelukkig was

Het stukje traject vlak na het tweede bezoek aan de rust- en controlepost was heel mooi maar wel erg kort. Langs één van de dode armen van de Leie. Met een lachende zon er boven werd deze uiterst rustige omgeving in een fel en contrastrijk licht

Een grafmonument op het kerkhof in Wakken

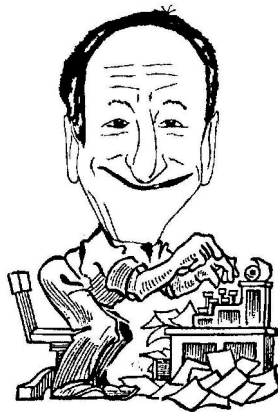
na het duidelijk werd dat ik nu naar het einddoel aan het gaan was. Daarbij leidde de weg nog eens over de Mandel. Even verder, op een straathoek, kreeg ik iets in het vizier dat me eerst het stulpje van een neringdoende leek. Een frietkraam, bijvoorbeeld. Het was echter een kapel. Blijkbaar gewijd aan Onze Lieve Vrouw van Halle. Nooit van gehoord.

De parcoursmeester had het zo geregeld dat alle afstanden, helemaal op het einde van de trip, over het kerkhof moesten. Wat niet onmiddellijk duidelijk was al hing er dan een pijl die obstinaat in de richting van de kerk en de daaromheen liggende begraafplaats wees. Een gesloten hekwerk dat met groen plastic weefsel was dichtgemaakt verhinderde echter een vrije doorgang. Na enig pluk- en rukwerk kon het hek echter gemakkelijk worden geopend.

Ik had verwacht om vlak na de begraafplaats bijna onmiddellijk op het startpunt terecht te komen. Dat was echter niet zo. Over een schaduwrijk pleintje ging het. Waar een oud monument stond. Ik schatte dat het een schandpaal was.

Lelijk gehavend door weer en wind. Zo ernstig gebarsten dat men het nodig had geoordeeld om er dikke stalen banden rond te leggen die het aanzicht doortastend verminkten. Er stond ook een rijtje huizen dat er door zijn kleurstelling en het uitbundige zonlicht bijzonder uitzag.

Van daar was het toen inderdaad niet ver meer naar het autootje toe.

© Michel Christiaens